

Tízparancsolat

Lekció: 1Móz.2.18-25, Jn. 8.1-11

2007. október 7.

Textus: 2Móz. 20.14

Gazdagrét

A házasságtörés súlya - ma? (Ne paráználkodj! 1.)

"Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáálló segítőtársat..." szól az Úr a teremtés hajnalán. Megformálta a férfit a föld porából. Életnek leheletét lehelte belé, elhelyezte egy gyönyörű kertben, de még nincs minden kész. A férfi egyedül van, és Isten tudja ezt. Egy hosszú nap áll a férfi előtt. Isten felvonultatja előtte az égi madarakat és a mezei élőlényeket, minden állatot, amit teremtett. Az ember egyen egyenként nevet ad nekik. Néven nevezi őket, uralmat gyakorol rajtuk. De ez mégsem elég neki. Nem elég, hogy minden a lába alá vettetett, hogy hatalma, befolyása van, hogy irányíthat és kiemelkedik minden más élőlény közül. Nem elég, hogy feladata, munkája van, és eredményesen elvégzi azt. Valami, vagy inkább valaki nagyon hiányzik az életéből. Eltelt egy nap, minden élőlényel találkozott, de a hiány nem enyhült. Nagyon vágyakozik egy társra, valakire, aki hozzá illik, aki olyan, mint ő, de mégsem azonos vele. Vágyik valakire, akivel teljes, egész lehet, akivel megoszthatja mindezt az örömet, a szépet és a jót, amit Istentől kapott. Vágyik arra, hogy szeressen, és hogy őt is szeressék. De ilyen társat a nap végéig nem talált magának. És talán már a remény is elszállt, hogy ez a nagy ő létezik.

Mély álomba zuhant, miközben Isten gondoskodott társról. Kiveszi a férfi oldalbordáját, és asszonnyá formálja. Amikor a férfi felébred, és meglátja az asszonyt, vágyakozása és sóvárgása beteljesedése jeléül így kiált fel: *"Ez most már csontomból való csont, testemből való test, asszonyember legyen a neve, mert férfiemberből vétetett."* Zeng az Éden az ember örömkialtásától, hiszen nincs már többé egyedül. Társat kapott Istentől, hozzáállót, akit szerethet, és aki szereti, akivel megoszthatja az életét.

Ezután a szentíró megjegyzését olvassuk, amely mind a mai napig minden házasság bibliai alapjait foglalja össze: *"Ezért elhagyja a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez és lesznek ketten egy testté."* Az egy testté létel férfi és nő kapcsolatának célja, a teljes közösség, egység és harmónia megélése, aminek határozott kerete van. Ez a keret a házasság, azaz a szülők társadalmilag nyilvános elhagyása, valamint a ragaszkodás, azaz az életre szóló elkötelezettség, hűség kinyilvánítása. Ezen belül lesznek ketten egy testté lelki-testi értelemben. Közösségben vannak gondolataikban, érzelmeikben, döntéseikben, valamint közösségben vannak testükben is. A szexuális együttlét kifejezi és elmélyíti az egy testté létet, az egyedüllét feloldását, az összetartozást, de önmagában nem meríti ki azt.

I. Isten terve a házasságban

A történet elénk adja, hogy férfi és nő kizárólagos kapcsolata, a házasság Isten teremtésbeli rendje, Isten alkotása. Máshol így fogalmaz a szentíró: *„Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket.”* (1Móz. 1.27) Isten lényéhez kapcsolódik férfi és nő egysége, szeretetkapcsolata, hiszen Isten is szeretet. A Szentháromság szeretetközösségének titkához értünk ezzel. Férfi és nő kizárólagos szeretetkapcsolata az isteni szeretetközösség valóságából hivatott visszatükrözni valamit.

Ez a kapcsolat a Biblia nyelvén, gondolkodásmódjában szövetség. Nem véletlen egymás mellé sodródás egy időre, aminek bármikor vége lehet. Nem olyan kapcsolat, amelyben a felek azt mondják, veled vagyok, amíg nekem így jó, amíg nem unlak meg, nem vagy beteg, vagy amíg nem találok jobbat, szebbet.

A szövetség azt jelenti, hogy ígéretet teszünk egymásnak. Jóban, rosszban együtt maradunk, erre szövetkezünk, mert a teremtő Isten erre hívott el bennünket. Ragaszkodunk egymáshoz, egy testté leszünk, azaz összenövünk, elválaszthatatlanul eggyé leszünk testileg, lelkileg. Mindebben nem pusztán a magunk elképzelése szerint cselekszünk, hanem annak az Istennek az akaratát és rendjét teljesítjük be, aki a maga képére férfivé és nővé teremtett minket. A házasság egy életre szóló szövetség férfi és nő között.

A házassági szövetség súlyát, komolyságát jelzi az is, hogy Isten ezen a nyelven beszél az ő népével való szövetségről. És hasonlóan: a házasságtörés nyelvén Izrael hűtlenségéről. Isten népe parázna, házasságtörő, amikor más Istenek után fordul. Ez rámutat arra, milyen súlyos és komoly kérdés a házasságtörés.

II. A házasságtörés súlya

„*Ne paráználkodj!*” – szólít meg minket a hetedik parancsolat. „Ne légy házasságtörő, ne törj házasságot!” – fordíthatjuk így is. A Tízparancsolat egy különösen nehéz, vitatott témában szólal meg ma közöttünk. Számos kérdés, ellenvetés, értetlenség és félreértés veszi körül a házasság ill. a szexualitás területét. Ugyanakkor a gyakran heves véleménynyilvánítások mögött sokszor mély fájdalom, csalódottság, összetörtség húzódik meg. Nagyon erőteljes, harsány vélemények a médiában, a bennünket körülvevő világban az egyik oldalon, fogalmazzunk így: kívül; szégyen, súlyos sebek, káosz és kiábrándultság a másik oldalon, mélyen elrejtve, belül.

Ha valaki ma látogatott meg bennünket először, mindjárt arra gondolhat, hogy a keresztények már megint a szex ellen beszélnek. Hiszen a mai napig jelen van sokakban az a benyomás, hogy a kereszténység rossznak tartja a szexualitást, szex ellenes, és ezért jobb esetben csak életidegen, prüd, rosszabb esetben pedig képmutató. Sokak fejében még mindig a szexhez, házasságtöréshez, hűtlenséghez kötődik az „igazi nagy bűn” fogalma. A Tízparancsolat pedig csak megerősíti mindezt, hiszen úgy tekintenek rá, mint valami parancs-ill. tiltásgyűjteményre, amely éppen ezért már önmagában sem tűnik időszerűnek korunkban, ahol mindenki azt hiszi, ami neki működik, és úgy él – párkapcsolataiban is – ahogyan neki tetszik. Kinek mi köze más magánéletéhez?

Ebben a helyzetben szeretném a mai napon elkezdni kibontani a hetedik parancsolat üzenetét. Emlékezzünk arra, hogy a Tízparancsolatra úgy tekinthetünk, mint ami a Teremtő útmutatása az életre. Olyan korlát, amelyen belül biztonság és élet van, amely ugyan átléphető, de nem következmények nélkül. Nemcsak az egyén, hanem a társadalom élete is zsákutcába jut, káoszba fullad. Aki azt mondta, hogy „nem jó az embernek egyedül”, aki alkotott neki hozzáillő társat, akinek terve szerint „lesznek ketten egy testté”, az azt is mondja: „Ne légy házasságtörő!” Ne törd meg a szövetséget, amelybe beléptél, ne szakítsd szét azt, ami egybe forrott – se a saját, se valaki más életében.

Miért ne? Néhány évtizede még magától értetődő volt férfi és nő kizárólagos szeretetkapcsolata a házasságban, ma viszont közel sem az. Több-e a bibliai kizárólagos szeretetkapcsolat modellje, mint bármilyen más felfogása a párkapcsolatnak? Több-e, igazabb-e, jobb-e ha egyhez hűséges maradok életem végéig, mint ha több partnerem van az életem folyamán, annak fényében, ahogy mind én, mind a partnereim változnak? Minden párkapcsolat leereszt egy idő után, elfárad, sőt, válságba is kerül. Nem bölcsőbb, őszintébb kilépni, jó lelkiismerettel egy másikat kezdeni, mint ebben a kapcsolatban, szövetségben megmaradni, és úgy tenni, mintha boldogok lennénk? Nincs több szeretet, boldogság és szabadság egy olyan életben, amelyet nem köt le örökre egy komolyan vett házassági ígéret? Egyáltalán elképzelhető, hogy valaki élete egy pontján örök hűséget esküszik párjának, amikor fogalma sem lehet arról, hogyan fognak változni az évek során mindketten? A körülöttünk lévő hűtlenségek, válások, házasságtörések – akár családjukban, vagy barátaink

közt, akár a bulvár médiában - nem arra mutatnak, hogy férfi és nő kizárólagos szeretetkapcsolata vagy idejétmúlt vagy illúzió? Idejétmúltnak találja az, aki úgy érzi, túl sok mindenről marad le, ha egy valakihez hűséges, illúziósnak, aki bár szíve mélyén vágyik rá, képtelen elhinni, hogy ez sikerülhet. Ha házasságban, családban is élünk, nincs-e jogunk megszerezni máshol azt, amit ebben a kapcsolatban nem kapunk meg? Romantikát, gyengédséget az egyik oldalon, vagy éppen kedvünkre való kalandot, szexet a másikon? Jelent-e bármit is ma a parancsolat: „Ne törj házasságot!”?

Bár a józan ész elsőre megerősíteni tűnik, hogy a házastársi hűség idejétmúlt, vagy illúzió, éppen az a kaosz, valamint mérhetetlen fájdalom, ami a párkapcsolatokhoz tapad mutatnak rá arra, hogy a házassági szövetség ma is Isten érvényes akarata, amit óvni, védeni kell. Egy testté lehetünk többekkel is – de mindenkiben ott marad valami belőlünk, és mindenkiből ott marad valami bennünk. (Ragasszunk össze két papírt, majd tépjük szét. Nem fognak minden nyom nélkül szétválni...) Kihez tartozunk igazán? Ki a hozzánk illő társ? Kire tudunk úgy tekinteni, mint Isten ajándékára? Ki lesz gyermekeink apja vagy anyja? A biológiai szülő? A gondviselő? Anyám legújabb barátja? Apám aktuális felesége? Miközben önmagukat igazolva „kulturáltan”, veszekedés nélkül kilépünk egy kapcsolatból, számba vesszük, milyen sebeket okozunk? Milyen romokat hagyunk magunk után – évtizedekre, generációkon keresztül is? Ha valaki őszintén szembenéz mindezzel, eljut oda, hogy Istennek adjon igazat. Az életre vezető úton nincs letakarva a tábla: „Ne légy házasságtörő!” Isten mindig a házassági szövetség megmaradása, helyreállítása mellett van. Amikor ez mégsem sikerül, szívünk keménysége miatt történik (vö. Mt. 19.8). Összefoglalva: a házasság, férfi és nő szeretetkapcsolata, Isten rendje szerinti szövetség, amit Isten a 7. parancsolatban óv. Magunk házasságából ne törjünk ki, más házasságába – házasként, vagy egyedülállóként – ne törjünk be. A házasságtörést megelőző folyamatokról, az ebben való éberségről és felelősségről következő alkalommal lesz szó.

III. És ha már megtörtént?

Nem kerülhetjük el a kérdést: mi van, ha már megtörtént a házasságtörés, ha megrendült a szövetség, összeomlott a bizalom? Most azok szempontjából tekintünk erre, akik még benne élnek a házasságukban. Két eset lehetséges: kiderült a házasságtörés, vagy pedig titokban maradt.

Amennyiben fény derült a házasságtörésre, akár őszinte vallomás, akár lebukás következtében, a legdöntőbb, hogy milyen akarat van a házastársakban a továbbiakra nézve. Áldás a bajban, ha mind a házasságtörő, mind az azt elszenvedő fél kész az újrakezdésre. Mindenképpen súlyos válságon megy át a kapcsolat: a bizalom újraépítése, a megcsalt fél gyógyulása a megalázottságban, a szélsőséges indulatok, érzelmek nem egy könnyű utat vetítenek előre. De a házasságtörést nem követi szükségszerűen válás. Ha a vétkes fél kész őszinte bűnbánatot tartani, ha egyértelműen szakít azzal a személlyel, akivel megcsalta párját, és amennyiben párja elhatározza, hogy kész megbocsátani és újrakezdeni, elindulhatnak a gyógyulás krisztusi útján. Hosszú, gyötrelmekből nem mentes, de mégis reménnyel és Isten jelenlétével teljes ez az út, amiben szükségük lehet valakire, aki velük jár. Aki imádságban, lelkipozásban, hitben támogatja és kíséri őket. Amennyiben a vétkes fél bűnbánatra jut, a megbántott félnek komolyan kell vennie Jézus szavait a megbocsátásról, és késznek kell lennie a visszafogadásra.

Gyakran azonban nem ilyen egyértelmű a helyzet. Nem ritkán az történik, hogy az egyik fél kitartana a házasság mellett, de a másik nem akar megtérni, nem akarja felszámolni vétkes kapcsolatát. Ez az út vezethet el a válásig, amiről egy másik alkalommal részletesebben tervezek beszélni. Mindenesetre most annyit szeretnék hangsúlyozni, hogy ne adjuk fel a várakozást társunk megtérésére, visszatérésére túl hamar. Sajnos láttam már olyat,

hogy mire a hűtlen fél észhez tért, párja – hosszú várakozás és reménykedés után - már új kapcsolatot kezdett. Nyilvánvaló, hogy minden helyzet más és más, amelybe egy igehirdetés nem mehet bele. Mindenesetre látnunk kell, hogy Isten mindvégig a házasság gyógyulása, helyreállítása mellett van, és nem egy esetben megtörtént már, hogy segítségével súlyosan megtört házasságok álltak helyre.

Végezetül lehetnek közöttünk olyanok, akik találva érzik magukat Isten Szentlelke által, megtörték a saját vagy valaki más házassági szövetségét, és nem rendezték ezt. Titokban tartogatják, rossz lelkiismerettel őrzik, vagy éppen maguk mentegetésére pazarolnak hihetetlen mennyiségű lelki energiát. Lehet, hogy csak megtörtént, és vége, az is lehet, hogy ma is benne vagy egy ilyen hazug kapcsolatban. Isten bűnbánatra és megtérésre hív, mert az út, amelyen jársz, nem az élet, hanem a pusztulás útja. Sebzett és összetört emberek vannak melletted ezen az úton. Bárcsak Isten Lelke megadná, hogy úgy érezd magad, mint a házasságtörő asszony. Senki ember rajtatok kívül nem tudja, igaz, de mégis rajtakaptak. Amint a Lélek bizonysgot tesz a szívedben, tudod, nem rejtőzhetsz el, nem halogathatod a szembenézést. Itt állsz Jézus előtt és tudod, hogy jogos lenne ítélete. Ő mégis egy új kezdet, egy őszinte és tiszta élet kezdetének jeléül szól hozzád: *„Nem ítéllek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz.”*

Amint Jézus kegyelmével, bocsánatának erejével elmész, van egy út, amit semmiképpen sem hagyhatsz ki. Ez az út a házastársadhoz vezet, ahhoz, akivel egy testté lettél, és akivel együtt akarsz élni. Nem hazugságban, nem bujkálásban, hanem igazságban, őszinteségben, bizalomban. Lehet, hogy nem tudott semmiről, de te vétkeztél ellene. Imádkozz, kérj tanácsot az Úrtól, hogy mikor és hogyan – de tőle is bocsánatot kell kérned. Ez pedig, ha megtörténik, nyilván válságot hoz kettőtök kapcsolatába. De ez a válság, akármilyen megrendítő és fájdalmas is, kezdete lehet valami újnak. Egy megújult, megtisztult, Isten Szentlelkétől megáldott házassági kapcsolatnak. Bízz az Úr vezetésében, szeretetében, hűségében. Veled van az úton, amely életed megtisztulása és házasságod meggyógyulása felé vezet. ÁMEN!